

naar Overtrædelsen finder Sted fjerde Gang, skal den, der har vist, at han paa saa upaalidelig Maade kan omgaas med Lovens Bestemmelser, bøde derfor ved at miste Næringsretten. Vort Vædringsforslag under Nr. 1 gaar derfor ud paa, hvad jeg nu har tilladt mig at nævne, at de første 3 Overtrædelser straffes med Bøder, den fjerde derimod med Tab af Næringsret.

De Punkter, der iøvrigt ere berørte i Andragendet, vedkomme ikke de af os stillede Vædringsforslag, men jeg skal tillade mig at nævne dem. Man ønsker saaledes Net til at kunne sætte Navnestempel paa et Arbejde, uden at det har den Holdighed, at det kan stemples med nogen Tal, som angiver Løbigheden. I den Henseende er man i Overensstemmelse med Kommissionen, der i sin Tid ogsaa foreslog, at Navnestemplet skulde kunne sættes paa et hvilket som helst Arbejde; naar der ikke ved Siden deraf stod noget Tal, som angav Holdigheden, maatte Vedkommende have Net dertil, idet der kun derved angaves, hvem der havde forarbejdet Gjenstanden. Navnestemplet har imidlertid en anden Betydning her i denne Lov end i Varemærkeloven. Da Navnestemplet sættes paa Gjenstanden som et Vidnesbyrd, Attest, Sikkerhed, Garanti, som vedkommende Forsærdiger giver den, der kjøber Gjenstanden, vil det sikkert let tabe sin Betydning, naar man bruger det i en anden Hensigt. Derimod udelukker Lovgivningen ikke, at vedkommende Forsærdiger eller Forhandler kan sætte et Varemærke i Gjenstanden, som angiver, at det er forsærdiget hos ham; og et saadant Varemærke kan han fremstille, paa hvilken Maade han iøvrigt vil; kun maa han ikke bruge Navnestemplet, naar der ikke ved Siden af er et Vidnesbyrd om Holdigheden. Og det forekommer ogsaa Udvalget, at denne Betragtning er rigtig. Naar Andragerne have ønsket at have Navnestemplet anbragt i en forkortet Form, f. Ex. angivet ved Begyndelsesbogstaverne, synes det ogsaa at være ganske i Strid med Navnestemplets Betydning som en Garanti. — Endelig er der endnu et Punkt, jeg ogsaa gjerne vil anføre, fordi det er nævnt i Kommissionsbetænkningen, og det er Spørgsmaalet, hvorvidt det er rigtigt, at vi angive Holdigheden af vort Guld derved, at der skal være mindst 583⁰/₁₀₀ rent Guld til Stede. Den tykke Lovgivning fordrer en Holdighed af 585⁰/₁₀₀, men den danske Bestemmelse 583⁰/₁₀₀, der svarer til det gamle 14 Karats Guld har gammel Hævd og er vel kjendt og anset for en hensigtsmæssig Blanding. I Andragendet ønsker man nu, at 583⁰/₁₀₀ skal forandres til 585⁰/₁₀₀, og det har i Realit-

teten overordentlig Lidt at bethde, men man vil da afvige derfra, at man hidtil har stempelt efter 14 Karats Guld, som er en ganske Legering, og man vinder egentlig ikke Noget derved. Efter Andragerens Mening vilde man, naar Holdigheden blev 585⁰/₁₀₀, saaledes som den findes i de tykke Arbejder, lettere kunne udsøre Varer herfra, idet de da havde en Holdighed, der ikke var mindre end de tykke Arbejders. Men næst at bemærke, at denne Forstjæl har en overordentlig ringe Betydning, hvad der ogsaa anføres i Andragendet, maa jeg gjøre opmærksom paa, at vort Guld bliver alligevel bedre end det tykke, eftersom de tykke Guldarbejder, som ere stemplede, have Lov til kun at indeholde 580⁰/₁₀₀ rent Guld, idet der er tilladt et Spillerum, et Remedium af 5⁰/₁₀₀, medens der for vort Guld, som skal have en Løbighed af 583⁰/₁₀₀, kun er tilladt et Spillerum af 2⁰/₁₀₀, saa at Løbigheden altsaa mindst bliver 581⁰/₁₀₀. Ingen Handelsreisende vil derfor som sagt finde sig foruroliget ved her at bestille Guldarbejder i den Lante, at de skulle være daarligere end de tykke Arbejder, som kun skulle have en Holdighed af 580⁰/₁₀₀. Der synes derfor ikke at være nogen Grund til at gjøre nogen Forandring. Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale de to Vædringsforslag til Thingets Vedtagelse.

Juslitsministeren (Nellmann):

Jeg skal med Hensyn til disse Vædringsforslag først bemærke, at jeg ikke skal have Noget at indvende imod Vædringsforslaget under Nr. 2, der gaar ud paa at udskyde Tidspunktet for Lovens Ikrafttræden til 1ste Januar 1890. Jeg kan nok forstaa, at det muligen kan have nogen Banffelighed at blive af med de Beholdninger, der ere til Stede hos Guldsmedene, i en væsentlig kortere Tid. Det er ganske vist noget Usædvanligt at sætte saa lang en Frist for en Lovs Ikrafttræden. Man kan dog ikke sige, at det altsaa er ligegyldigt, om Loven kommer ud i Aar eller næste Aar; thi et Udgangspunkt skal der dog være, og man kan ikke forlange, at Folk for Alvor skulle tage fat paa at ordne sig efter nye Forhold, før den nye Lov virkelig er kommen. Derfor kan jeg erkjende, at der maaste kan være Grund til at gjøre dette noget usædvanlige Skridt, at give en saa lang Frist for Lovens Ikrafttræden, som her er foreslaet. — Hvad Vædringsforslaget under Nr. 1 angaar, da anser jeg det for en overmaade ubetydelig og underordnet Ting, om denne Fortabelse af Næringsretten først foreskrives for 4de Gang begaaet Forseelse eller allerede for 3die Gang